

Părțile din procedura principală

Reclamant: B. Martens

Pârât: Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

Dispozitivul

Articolele 20 TFUE și 21 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care subordonează menținerea acordării unei finanțări a studiilor superioare efectuate în afara acestui stat condiției ca studentul care solicită să beneficieze de o astfel de finanțare să fi avut reședința în statul respectiv pentru o perioadă de cel puțin trei ani din cei șase ani care au precedat înscrierea sa la studii în străinătate.

⁽¹⁾ JO C 274, 21.9.2013.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 26 februarie 2015 (cerere de decizie preliminară formulată de Bayerisches Verwaltungsgericht München – Germania) – Andre Lawrence Shepherd/Bundesrepublik Deutschland

(Cauza C-472/13) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Spațiul de libertate, securitate și justiție — Azil — Directiva 2004/83/CE — Articolul 9 alineatul (2) literele (b), (c) și (e) — Standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat — Condițiile pentru a fi considerat refugiat — Acte de persecuție — Sancționarea penală a unui militar din Statele Unite care a refuzat efectuarea serviciului militar în Irak]

(2015/C 138/08)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Bayerisches Verwaltungsgericht München

Părțile din procedura principală

Reclamant: Andre Lawrence Shepherd

Pârâtă: Bundesrepublik Deutschland

Dispozitivul

1) Dispozițiile articolului 9 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate trebuie interpretate în sensul că:

- acoperă întregul personal militar, inclusiv personalul logistic sau tehnic;
- vizează situația în care serviciul militar efectuat ar presupune în sine, într-un conflict determinat, comiterea unor crime de război, inclusiv situațiile în care solicitantul statutului de refugiat nu ar participa decât în mod indirect la comiterea unor astfel de crime în condițiile în care ar furniza, prin exercitarea funcțiilor sale, cu o plauzibilitate rezonabilă, un sprijin indispensabil pentru pregătirea sau pentru săvârșirea acestora;
- nu vizează în mod exclusiv situațiile în care se dovedește că au fost deja comise crime de război sau că acestea ar fi susceptibile să intre în competența Curții Penale Internaționale, ci și cele în care solicitantul statutului de refugiat este în măsură să dovedească că este foarte probabil ca astfel de crime să fie comise;

- aprecierea faptelor care este doar de competența autorităților naționale, sub controlul instanței, în vederea calificării situației serviciului respectiv, trebuie să se întemeieze pe o serie de indicii de natură să dovedească, având în vedere ansamblul împrejurărilor în cauză, în special cele referitoare la faptele relevante privind țara de origine în momentul luării unei decizii privind cererea, precum și la statutul individual și la situația personală a solicitantului, că situația serviciului face plauzibilă săvârșirea crimelor de război invocate;
 - împrejurările că o intervenție militară a fost angajată în temeiul unui mandat al Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite sau pe baza unui consens al comunității internaționale și că statul sau statele care desfășoară operațiunile pedepsesc crimele de război trebuie să fie luate în considerare în cadrul aprecierii care este în sarcina autorităților naționale și
 - refuzul efectuării serviciului militar trebuie să constituie unicul motiv care să permită solicitantului statutului de refugiat să evite participarea la crimele de război invocate și, în consecință, în cazul în care acesta s-a abținut să recurgă la o procedură având ca obiect obținerea statutului de obiector de conștiință, o astfel de împrejurare exclude orice protecție în temeiul articolului 9 alineatul (2) litera (e) din Directiva 2004/83, cu excepția situației în care solicitantul menționat dovedește că nicio procedură de o asemenea natură nu i-ar fi fost disponibilă în situația sa concretă.
- 2) Dispozițiile articolului 9 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 2004/83 trebuie interpretate în sensul că, în împrejurări precum cele din cauza principală, nu rezultă că măsurile la care se expune un militar ca urmare a refuzului de a-și efectua serviciul, precum condamnarea la o pedeapsă privativă de libertate sau excluderea din armată, pot fi considerate, ținând seama de exercitarea legitimă, de către statul în cauză, a dreptului său de a menține forțe armate, ca fiind atât de disproporționate sau de discriminatorii încât să se numere printre actele de persecuție prevăzute la dispozițiile respective. Cu toate acestea, este de competența autorităților naționale să verifice acest aspect.

(¹) JO C 336, 16.11.2013.

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 5 martie 2015 – Comisia Europeană/Republica Franceză
(Cauza C-479/13) (¹)

(Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Fiscalitate — TVA — Aplicarea unei cote reduse — Furnizare de cărți digitale sau electronice)

(2015/C 138/09)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: C. Soulay și F. Dintilhac, agenți)

Pârâtă: Republica Franceză (reprezentanți: D. Colas și J.-S. Pilczer, agenți)

Intervenient în susținerea pârâtei: Regatul Belgiei (reprezentanți: M. Jacobs și M. J.-C. Halleux, agenți)

Dispozitivul

- 1) Prin aplicarea unei cote reduse de taxă pe valoarea adăugată pentru furnizarea de cărți digitale sau electronice, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 96 și 98 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2010/88/UE a Consiliului din 7 decembrie 2010, coroborate cu anexele II și III la directiva menționată și cu Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112.